

सम्पादकीय

गाई–भैंसीलाई सुत्केरी भत्ता

पशुपालनमा किसानलाई आकर्षित गर्न रूपन्देहीको कञ्चन गाउँपालिकाले गाई–भैंसी सुत्केरी स्याहार तथा पोषण भत्ता दिने कार्यक्रम लागु गरेको छ। पशुपालनबाट किसान अलग हुँदै गइरहेको बेला व्यवसायिक पशुपालनका लागि यो कार्यक्रम लाभदायक देखिएको छ।

कतिपय कार्यक्रम सामान्य खालका देखिए पनि ती कार्यक्रमको प्रभावकारिता धेरै हुन्छ। गाई–भैंसीलाई सुत्केरी स्याहार तथा पोषण भत्ता एउटा त्यस्तै कार्यक्रम हो, जसको प्रभावकारिता देखिन थालेको छ। आर्थिक वर्ष २०८१।०८२ देखि सञ्चालनमा आएको यो कार्यक्रम गाउँपालिकाले पालिकाभित्र गाई वा भैंसी ब्याउँदा प्रति पशु ४ हजार रुपैयाँ प्रोत्साहन भत्ता उपलब्ध गराउँछ। कञ्चन गाउँपालिकाले दिएको जानकारी अनुसार, आर्थिक वर्ष २०८१।०८२ मा ५ सय ५१, आब २०८२।०८३ मा ६ सय १३ गाई भैंसीलाई ४६ लाख ५४ हजार रुपैयाँ सुत्केरी स्याहार तथा पोषण भत्ता उपलब्ध गराइएको छ।

देशभरका ७ सय ५३ स्थानीय तहमध्ये अधिकांश पालिकाले गरेका कतिपय नमुना कामले नागरिकको मन जित्न सफल भएका छन्। रूकुमपूर्वको सिस्ने गाउँपालिकाले पनि भैंसीलाई सुत्केरी भत्ता कार्यक्रम अधि सारेपछि भैंसीपालन बढेको छ। भैंसीले दूध दिन छाडेपछि मासुको लागि बेचबिखन गर्ने प्रवृत्ति मौलाउँदै गएपछि पाडापाडीको संकट देखिएपछि पालिकाले भैंसीलाई सुत्केरी भत्ता दिन थालेको थियो। प्रति सुत्केसी भैंसीलाई ४ हजार रुपैयाँ उपलब्ध गराउँदा अहिले दूध दिन छाडेपछि भैंसी बेचन छोडिएको छ। कतिपय पालिकाले उत्पादनमा आधारित अनुदान उपलब्ध गराएका छन्। धुर्कोट गाउँपालिकाले उत्पादनमा आधारित अनुदान उपलब्ध गराउँदै आएको छ। कृषि एम्बुलेन्स चलाएर किसानका उत्पादन बजार पठाउन सहज भएको छ। घोराही उप-महानगरपालिकाले पानीको संकट पूर्ति गर्न पोखरी निर्माण कार्यक्रम अधि सारेको छ। प्रदेश सरकारको सहयकार्यमा अहिले घोराहीमा एक दर्जन ठूला पोखरी निर्माण भएका छन्। ती पोखरीको पानी अहिले सिँचाइका लागि प्रयोग भएको छ। पोखरी निर्माणले भूमिगत पानीको सतह यथावस्थामा राख्न सघाउ पुगेको छ। पाल्पाको रिब्दीकोट गाउँपालिकाले अकबरे खुसानीको विरुवा किसानलाई अनुदानमा उपलब्ध गराएको छ। एक रोपनीमा अकबरे खुसानी खेती गरेर किसानले एक लाख कमाइरहेका छन्। गत वर्ष रिब्दिकोटका किसानले खुसानी बेचेर ६ करोड रुपैयाँ आम्दानी गर्न सफल भएका छन्। स्थानीय तहका यी नमूना कामले स्थानीय समस्या र आवश्यकताको पहिचान स्थानीय स्तरबाट हुनुपर्छ, त्यसो हुँदा विकासको लक्ष्य हासिल गर्न सकिन्छ।

कञ्चन गाउँपालिकासहित पालिकाले गरेका काम अरु पालिकाका लागि अनुकरणीय छन्। संघीय शासन प्रणालीको विशेषता भनेकै स्थानीय आवश्यकता पहिचान र त्यसको पूर्तिका लागि स्रोत जुटाउनु हो। यो मोडलको विकास दीगो हुन्छ। यस्तो मोडलले सरकारप्रति नागरिकको अपनत्व बढ्दै जान्छ।

नेप्सेमा सामान्य अंकको सुधार

काठमाडौँ । धितोपत्र बजारमा सेयर कारोबार मापक नेपाल स्टक एक्सचेञ्ज (नेप्से) परिसूचक बुधबार सामान्य अङ्कले बढेको छ।

नेपाल स्टक एक्सचेञ्जका अनुसार नेप्से परिसूचक चार दशमलव ७९ अङ्कले बढेर दुई हजार ६६७ दशमलव ९७ बिन्दुमा पुगेको छ। ठूला कम्पनीको कारोबार मापन गर्ने सेन्सेटिभ परिसूचक शून्य दशमलव ६० अङ्कले बढेर ४६७ दशमलव ३६ बिन्दुमा पुगेको छ।

यसैगरी, फ्लोट परिसूचक शून्य दशमलव ०३ अङ्कले घटेर १८३ दशमलव २९ बिन्दुमा भरेको छ भने सेन्सेटिभ फ्लोट परिसूचक शून्य दशमलव ३० अङ्कले घटेर १५८ दशमलव २६ बिन्दुमा सीमित भएको छ।

विभिन्न कम्पनीका एक करोड ६७ हजार ७३२

किता शेयर ६ चार अर्ब ४० करोड ९८ लाख ८६

हजार ४५७ मा खरिदबिक्री भएको छ।

कारोबार भएका १३ उपसमूहमध्ये पाँच उपसमूहको

परिसूचक बढेको छ भने आठ उपसमूहको परिसूचक घटेको छ। एक सय २२ कम्पनीको सेयर मूल्य बढेको, एक सय ४३ कम्पनीको घटेको तथा ११ कम्पनीको

सेयर मूल्य स्थिर रहेको नेप्सेले जनाएको छ।

सोलु हाइड्रोपावर लिमिटेड, शिखर पावर डेभलपमेन्ट लिमिटेड र रिडी पावर कम्पनी लिमिटेडका लगानीकर्ताले सर्वाधिक कमाएका छन्। त्यसैगरी, एम्प्रेष्ट कलर लिमिटेड, कामना सेवा विकास बैंक डिबेञ्चर र मञ्जुश्री फाइनान्स लिमिटेड डिबेञ्चरका लगानीकर्ताले सर्वाधिक गुमाएका छन्।

बबिता बस्नेत

इज्जतको नाममा महिलाहरूले आफूमाथि हुने गरेको हिंसाकाविरुद्ध कुनै कदम नचाली चुपचाप आत्महत्या गर्ने गरेका घटनाहरू पनि रहेछन्, जसको खोजी खासै भएन/हुने गरेको छैन। परिवारको इज्जत र प्रतिष्ठा भन्दा जिन्दगी ठुलो हो भन्ने कुरा अब महिलाहरूले बुझ्नुपर्छ। कानुन कार्यान्वयनका निकायहरूले पनि महिला हिंसाका घटनालाई सामान्य रूपले नलिइ दोषीलाई कानूनी दायरामा ल्याएर सजायको भागीदार बनाउनु पर्छ।

नेपाल सरकारले सन् २०१० लाई लैजिक हिंसाविरुद्धको वर्ष घोषणा गरी कार्य-योजना समेत बनाएको थियो। तर उक्त कार्य-योजनाको कार्यान्वयन भने खासै भएन। सरकारले त्यतिबेला लैजिक हिंसाविरुद्धको वर्ष घोषणा गर्नुको प्रमुख कारण मुलुकमा महिलामाथि बढ्दो हिंसा थियो। अहिले १६ वर्ष बितिसकदा पनि महिलामाथि हिंसाको न्यूनिकरण हुन सकेको छैन। हिंसाका रूपहरू परिवर्तन भएका छन्, तर हिंसा कम भएको छैन। मुलुकभरी नै लैजिक हिंसाका घटनाहरू हुनेगरेका छन्। प्रदेश स्तरबाट हेर्दा सबैभन्दा बढी घटना मधेश प्रदेशमा हुने गरेका छन्।

वि.सं. २०८१ को श्रावणदेखि २०८२ को असारसम्ममा मुलुकभरी लैजिक हिंसासम्बन्धी २१ हजार ६ सय ६७ घटना नेपाल प्रहरीमा दर्ता भएकोमा सबैभन्दा बढी ७ हजार ५ सय ८२ घटना मधेश प्रदेशमा भएका छन्। मधेश प्रदेशपछि लुम्बिनी प्रदेशमा ३ हजार ५ सय २४ घटना दर्ता भएका छन् भने काठमाडौँ उपत्यकामा २ हजार ४ सय ७४ घटनाहरू दर्ता भएका छन्। त्यसपछि क्रमशः कोशीमा २ हजार २ सय ४०, बागमती (काठमाडौँ उपत्यकाबाहेक) मा १ हजार ७ सय ९६, सुदूरपश्चिममा १ हजार ६ सय २, कर्णालीमा १ हजार २ सय ९० र गण्डकी प्रदेशमा १ हजार १ सय ५९ घटनाहरू दर्ता भएका छन्।

‘परको इज्जत जान्छ कसैलाई नभन्नु’ भरखर विवाह भएको छोरीले माइतीमा आएर आफूमाथि भएका हिंसा र दुर्व्यवहारको कुरा गरिन् भने प्रायः भन्ने गरिन्छ। माइतीको इज्जत धान्नका लागि आफूमाथि भएको अन्याय सहरे बस्दा धेरै महिलाहरूको ज्यान गएको छ। कति चाहिँ मानसिक हिंसाको शिकार भएर अप्ठ्यारो जीवन बाँचिरहेका छन्। यो मधेशको मात्र नभइ देशभ्यापी समस्या हो तर धेरैलु हिंसा, दाइजोका कारण हुने हिंसालगायतका लैजिक हिंसा मधेश प्रदेशमा बढिरहेको तथ्याङ्कहरूले देखाएका छन्। समयक्रममा हिंसाका रूपहरू पनि परिवर्तन भइरहेका छन्।

कहिलेकाहीँ सन्तुलित खानेकुरा खाँदाखाँदै पनि पोषण नपुगेको जस्तो महसुस हुन सक्छ। लगातार नै पोषण नपुगेको जस्तो, शरीरमा ऊर्जा नभएको वा शरीर भारी भएको जस्तो भएमा स्वास्थ्यमा सजगता अपनाउन आवश्यक छ। आहारविद् एवं जीवनशैली तथा योग प्रशिक्षक डा. राजु अधिकारीका अनुसार खाना खानेबित्तिकै मानिसबाट धेरै खालका गल्ती हुन सक्छन्, जसले फाइदा पुर्‍याउनुको साटो शरीरलाई हानि गरिरहेका हुन्छन्।

खानालगतै धेरै पानी पिउने, फलफूल खाइहाल्ने, धूम्रपान गर्ने, नुहाउने, कडा शारीरिक गतिविधि गर्ने तथा कहिलेकाहीँ सन्तुलित खानेकुरा खाँदाखाँदै पनि पोषण नपुगेको जस्तो महसुस हुन सक्छ। लगातार नै पोषण नपुगेको जस्तो, शरीरमा ऊर्जा नभएको वा शरीर भारी भएको जस्तो भएमा स्वास्थ्यमा सजगता अपनाउन आवश्यक छ। आहारविद् एवं जीवनशैली तथा योग प्रशिक्षक डा. राजु अधिकारीका अनुसार खाना खानेबित्तिकै मानिसबाट धेरै खालका गल्ती हुन सक्छन्, जसले फाइदा पुर्‍याउनुको साटो शरीरलाई हानि गरिरहेका हुन्छन्।

खानालगतै धेरै पानी पिउने, फलफूल खाइहाल्ने, धूम्रपान गर्ने, नुहाउने, कडा शारीरिक गतिविधि गर्ने तथा

मधेशमा लैङ्गिक हिंसा :

जिन्दगी ठूलो कि इज्जत ?

लैङ्गिक हिंसा के हो ?

लैजिक हिंसाका बारेमा चर्चा गर्नका लागि हिंसालाई बुझ्नुपर्ने हुन्छ। हिंसा कुनैपनि मानिसलाई अस्वीकार्य हुने व्यवहार हो जसले शारीरिक, मानसिक, मनोवैज्ञानिक, यौनजन्य या आर्थिक रूपमा हानी पुर्याउँदछ। हिंसा महिला, पुरुष या यौनिक तथा लैजिक अल्पसंख्यक जोसुकैमाथि हुन सक्छ। हिंसाका प्रकार र रूपहरू समय-परिस्थितिअनुसार फरक-फरक हुन सक्छन्, फरक भइरहेका छन्। हिंसाले पुरुष, महिला, अन्य लिङ्गी सबैलाई असर गर्छ।

लैजिक हिंसाको कुरा गर्दा सामान्यतया लिज्जको आधारमा हुने हिंसा लैजिक हिंसा हो। विश्वमै महिलामाथि बढी हिंसा हुने गरेका कारण लैजिक हिंसालाई महिलामाथि हुने हिंसाको रूपमा लिने गरिएको छ। लैजिक हिंसाको अर्थचाहिँ महिला, पुरुष, लैजिक तथा यौनिक अल्पसंख्यक जोसुकैमाथि हुने हिंसा हो। लिज्जकै आधारमा कोही हिंसामा पर्छ भने त्यो लैजिक हिंसा हो।

यसैगरी महिला भएकै कारणले हुने हिंसा महिलाविरुद्धको हिंसा हो। संयुक्त राष्ट्रसंघको महिलाविरुद्ध हिंसा उन्मूलनसम्बन्धी घोषणापत्र १९९३ का अनुसार, ‘लैजिक हिंसा भन्नाले सार्वजनिक वा निजी जीवनमा लिज्जको आधारमा कसैप्रति शारीरिक, यौनजन्य या मानसिक क्षति वा पीडा पुर्याउने कार्य सम्भन्नु पर्छ र शो शब्दले लिज्जको आधारमा हुने वा हुनसक्ने कुनैपनि प्रकारको अपमानजन्य, पीडाजन्य वा धम्कीपूर्ण व्यवहार, दबाब, करकाप वा स्वेच्छाचारी रूपमा महिलालाई स्वतन्त्रताको उपभोग गर्नबाट विञ्चित गर्ने कुनै कार्य समेतलाई जनाउँदछ।’

प्रहरीमा दर्ता भएका लैजिक हिंसाका रूपहरू

नेपाल प्रहरीमा दर्ता भएका लैजिक हिंसामा जबर्जस्ती करणी अर्थात् बलात्कार, धेरैलु हिंसा, बहुविवाह, बालविवाह, कुटपिट, दाइजो, दाइजोका कारण हत्या, धेरैलु हिंसाका कारण हत्या, मानव बेचबिखन, बोक्सीको आरोप, दुर्व्यवहारलगायतका हिंसाहरू रहेका छन्। जसमा धेरैलु हिंसाका घटना सबैभन्दा धेरै दर्ता भएका छन्। मुलुकभरी १६ हजार ४ सय ९६ वटा धेरैलु हिंसाका घटना दर्ता भएकोमा सबैभन्दा बढी ६ हजार ९ सय ४६ वटा घटना मधेश प्रदेशमा दर्ता भएका छन्। यी प्रहरीमा दर्ता भएका धेरैलु हिंसाका घटना हुन्। प्रहरी या न्यायिक समीक्षामा दर्ता हुन नसकेका घटनाहरू धेरै छन्। दर्ता नभएका कारण ती घटनाहरूको गणना हुँदैन। माइती नेपालले चेलिबेटी बेचबिखनमा परेर उद्धार गरेका महिलाहरूको पृष्ठभूमि हेर्दा प्रायः धेरैलु हिंसाकै कारण घर छोड्नुपर्ने अवस्थामा पुगेर बेचबिखनमा परेको देखिएको छ। आत्महत्याका घटनामा पनि महिलाहरूको आत्महत्याको कारण खोज्ने हो भने धेरैलु हिंसामै आएर ठोकिन्छ। घर-परिवारका सदस्य, कुल खानदानको इज्जतको नाममा धेरै महिलाहरू उजुरीमा जाँदैनन्।

हिंसाको बदलिँदो रूप

मधेश प्रदेशसभा सदस्य विभा भाका अनुसार, महिलामाथि हुने हिंसामा कानूनको कार्यान्वयनसँगै सोचाइमा परिवर्तन आवश्यक छ। मानिसहरूमा सचेतना आएपनि हिंसामा कमी नआउनुको कारण ‘माइण्ड सेट’ नै प्रमुख हो। जनकपुर उपमहानगरपालिका वडा नं ८ कि सदस्य मुन्नी दासले अहिले अधिकांश धेरैलु हिंसा मोबाइलका कारणले हुने बताइन्। जनप्रतिनिधिहरूसम्म आइपुग्ने महिला हिंसाका घटनामा सामाजिक संजाल र मोबाइलमा हुने कुराकानी प्रमुख रहँदै आएको उनको भनाइ छ। उनले भनिन्- शारीरिकभन्दा मानसिक हिंसा बढिरहेको छ।

मधेश प्रदेशमा रहेर पत्रकारिता गरिरहेका महोत्तरीनिवासी पत्रकार राकेश चौधरीका अनुसार, मधेशमा धरलु हिंसाका रूपहरू परिवर्तन भइरहेका छन्। विगतमा घर-परिवारमै बोक्सीको आरोप लाउने, दाइजोका कारणले कुटपिट र मानसिक हिंसालगातका कुरा हुन्थ्यो भने अहिले प्रविधिका कारण हिंसा थप जोडिन पुगेको छ। वैदेशिक रोजगारमा श्रीमान् हुने कतिपय महिलाहरूले विगतमा आफ्नै परिवारका सदस्य, नातेदारहरूबाट यौनहिंसा भोग्नुपरेका घटनाहरू हुन्थे भने अहिले थप हिंसाको रूपमा डिजिटल हिंसा जोडिएको छ। मोबाइलमा कसैसँग कुराकानी हुने, पति-पत्नीबिचमा सोही विषयलाई लिएर खटपट हुने, घरका सदस्यहरूले मोबाइलमा कुरा गर्दा शंकाकै भरमा पनि आरोपहरू लगाउने घटनाहरू बढ्दै गएका छन्।

प्रविधिका कारण महिलाहरूलाई धेरै राम्रा अवसरहरू प्राप्त भएका छन्, तर चुनौती पनि त्यत्तिकै छ। धेरैलु हिंसा मात्र होइन बलात्कार, चेलीबेटी बेचबिखन, यौन हिंसा जस्ता महिलाविरुद्धका हिंसा पनि सामाजिक सञ्जालमार्फत बढिरहेका छन्।

महिलामाथि हुने हिंसाविरुद्धको कानूनी अवस्था

महिलामाथि हुने हिंसाविरुद्धका घटनालाई हेर्ने हो भने प्रायः ती सबै घटनाहरूमा उजुरी दिने र सजाय हुने कानूनी व्यवस्था हामीकहाँ छ। बलात्कारदेखि चेलिबेटी बेचबिखन, यौन हिंसा, धेरैलु हिंसा सबैमा कानूनी व्यवस्था रहेको छ। नेपालमा धेरैलु हिंसालाई कानूनी दायरामा ल्याउन विगतमा महिला अधिकारकर्मीहरूले धेरै ठुलो पहल गर्नुपरेको थियो। महिला आन्दोलनले लगातार कानुनको माग गरेपछि वि.सं. २०६६ मा धेरैलु हिंसाविरुद्धको कानुन कार्यान्वयनमा आएको थियो। धेरैलु हिंसा कसुर र सजाय ऐन, २०६६ ले कुनै

व्यक्तिले धेरैलु सम्बन्ध भएको अर्को कुनै व्यक्तिलाई दिएको शारीरिक, मानसिक, यौनजन्य वा आर्थिक यातनालाई धेरैलु हिंसाका रूपमा परिभाषित गरेको छ। धेरैलु सम्बन्धलाई थप स्पष्ट पार्दै ऐनको दफा २(ख)ले वंशज, विवाह वा धर्मपुत्र, धर्मपुत्री भएका वा संयुक्त परिवार, आश्रित वा कामदारका रूपमा एकै परिवारमा बसेका व्यक्तिहरूको बिचमा भएको सम्बन्ध बुझ्नुपर्ने उल्लेख छ।

धेरैलु सम्बन्धमा हुनेलाई कुटपिट गर्ने, थुनामा राख्ने, कुनै हिसाबले चोट पुर्‍याउने, पोल्ने, डाम्ने, शरीरमा पीडा गराउने कुनै कार्य गर्ने या गराउने गर्नु हुँदैन। उनीहरूलाई आर्थिक र यौनजन्य यातनासमेत दिन नहुने ऐनमा उल्लेख छ। धेरैलु हिंसासम्बन्धी ऐनले मानसिक हिंसालाई पनि समेटेको छ। मानसिक हिंसाको परिभाषामा शारीरिक यातनाको डर-धाक देखाउने, गालीगलौज गर्ने, घर निकाला गर्ने, भेदभाव वा अपमान गर्ने, आत्महत्याका लागि दुरुत्साहन दिने वा गर्ने परिस्थिति खडा गर्ने कुरा समेटिएको छ। धेरैलु हिंसा गर्नेलाई तीन हजार देखि २५ हजार रुपैयाँसम्म जरिवानाको व्यवस्था गरिएको छ भने ६ महिनासम्म कैदको व्यवस्था छ। नेपालका सबै गाउँपालिका, नगरपालिका, उप-महामहानगरपालिका र महानगरपालिकामा आउने महिलाविरुद्धका अधिकांश घटनाहरू धेरैलु हिंसासँग सम्बन्धित हुनेगरेका छन्।

कानून महत्वपूर्ण कि समाज ?

समाज सञ्चालनका लागि कानुन आवश्यक छ भनेर जङ्गबहादुर राणाले मुलुकी ऐन बनाएका थिए। वि.सं. १९१० अर्थात् १ सय ७३ वर्षअगाडि कानुनको परिकल्पना गर्दा हाम्रो समाज कस्तो थियो होला ? अचम्म त के भने त्यतिबेला जै-जै कुरामा सुधार ल्याउनका लागि जङ्गबहादुर कानून बनाउनुपर्ने निष्कर्षमा पुगेका थिए, ती कुराहरूबाट अहिलेसम्म पनि मानिसहरू पीडित बनिरहेकै छन्। ‘सिधासाधा आइमाइहरूलाई घामी-भौँक्रीहरूले बोक्सी तैं होस् भनी भुटो आरोप लगाउन थाले, यसप्रकारका अनर्थ कर्महरू भएको देखी-सुनी जङ्गबहादुरले अर्कालाई बोक्सीको आरोप लगाउने ब्यक्तिलाई सजाय हुने ऐन समेत बनाए।’ श्री ३ हरूको तथ्य वृत्तान्तमा पुरुषेत्तम शम्सेर जबराले उल्लेख गर्नुभएको छ। त्यतिबेलाको समाजमै यस प्रकारको विकृति निमिट्टयान्न पार्नका लागि ल्याइएको कानुनले अहिलेको समाजमा पनि जति गर्नुपर्ने हो त्यति काम गर्न सकेको छैन। नेपाल प्रहरीको तथ्याङ्कअनुसार, बोक्सीको आरोपमा आर्थिक वर्ष २०८१/८२ मा २९ जना महिलाहरूले यातना भोग्नु पर्यो। बोक्सीको आरोपमा यातना भोग्नेमा सबैभन्दा बढी २१ जना मधेश प्रदेशका घटना रहेका छन्।

अधिवक्ता सविन श्रेष्ठका अनुसार, समाज नबदलिएसम्म कानून बनेर मात्रै खासै उपलब्ध नहुने रहेछ। अहिले मधेशमा मात्र नभइ अन्य प्रदेशमा पनि शारीरिक हिंसा कम हुँदै गएको तर मानसिक हिंसा बढेको देखिएको छ। मानिसहरू ठान्छन्- समाजले मनसिक हिंसा गर्‍यो, चोट पुर्‍यायो। समाज को हो भनेर खोज्दा त्यही हो जहाँ हामी बस्छौँ। त्यसैले अब कानूनको कार्यान्वयनसँगै व्यक्तिमा परिवर्तन खोज्ने बेला आएको छ। व्यक्ति-व्यक्ति मिलेर समाज बन्ने हुँदा व्यक्ति राम्रो भए मात्रै समाज बन्ने भो। मानिसको एटिच्युडमा परिवर्तन ल्याउन सहज व्यवस्था छैन तर कोशिस गर्‍यो भने असम्भव पनि नहोला। सभ्यताको इतिहास प्रवृत्तिसँग सम्बन्धत छ। सभ्य समाजका अगाडि कानुनहरू बिना उपयोग चुपचाप बस्छन्। उपयोग गर्ने नपर्नु र कार्यान्वयन नहुनु फरक कुरा हो।

महिलामाथि हुने हिंसाविरुद्धको संयुक्त राष्ट्रसंघीय महासन्धी (सीड) कमिटीको सदस्य बन्दना राणाको अनुभवमा कानुनसँगै मान्छेको सोच थप महत्वपूर्ण रहेछ। वर्षौंदेखि जकाँडिए रहेको सोच र महिलालाई हेर्ने दृष्टिकोणको अन्त्यका लागि कानूनको कार्यान्वयन गर्ने मानिसहरूदेखि सर्वसाधारणसम्मको सोच बदल्नु अहिलेको आवश्यकता देखिएको छ। युएन वीमेन, माइती नेपाललगायतका संस्थाहरूको सहकार्यमा मधेश प्रदेशमा सञ्चालन भइरहेको हाम्रो साहस परियोजनाकी संयोजक रिकु ठाकुर भन्छिन्- महिलामाथि हुने हिंसालाई सामान्य रूपले लिनु नै अहिलेको सबैभन्दा ठुलो चुनौती हो। महिला हिंसा न्यूनिकरण गर्नका लागि हरेक व्यक्ति उत्तरदायी बनु जरुरी छ।

महिला हिंसाका घटनामा नीतिनिर्माताहरू गम्भीर नभएको अनुभव मधेश प्रदेश सभाकी पूर्वसांसद मञ्जु यादवको रहेको छ। उहाँले भन्नुभयो- ‘प्रदेशसभामा हामीले पटक-पटक महिला हिंसाका कुरा उठावीं तर यो विषय राजनीतिक एजेण्डा बन्न सकेन।’ आफूमाथि भएको हिंसामा महिलाहरूले कानूनी प्रक्रिया किन अवलम्बन गर्दैनन् ? यो पङ्क्तिकारले धनुषा र पर्साका सर्वसाधारण दश जना महिलासँग कुराकानी गर्दा अधिकांशले परिवारको इज्जत र प्रतिष्ठाका कारणले आफूमाथि हिंसा भए पनि उजुरी नगरेको बताए। इज्जतको नाममा महिलाहरूले आफूमाथि हुने गरेको हिंसाकाविरुद्ध कुनै कदम नचाली चुपचाप आत्महत्या गर्ने गरेका घटनाहरू पनि रहेछन्, जसको खोजी खासै भएन/हुने गरेको छैन। परिवारको इज्जत र प्रतिष्ठाभन्दा जिन्दगी ठुलो हो भने कुरा अब महिलाहरूले बुझ्नुपर्छ। कानुन कार्यान्वयनका निकायहरूले पनि महिला हिंसाका घटनालाई सामान्य रूपले नलिइ दोषीलाई कानुनी दायरामा ल्याएर सजायको भागीदार बनाउनु पर्छ। घटना र विचारबाट

खाना लगत्तैका यी बानीले गर्न सक्छन्

स्वास्थ्यमा गम्भीर असर

सुत्ने बानीले हाम्रो शरीरमा नकारात्मक असर गरिरहेको हुन्छ। खानालगतै गरिने यी बानीले गर्न सक्छन् स्वास्थ्यमा **गम्भीर असर**:

सुत्ने वा ढल्किने:

खाना खाएलगत्तै सुत्दा खाना राम्ररी पचैन; अमिलो डकार आउने र छाती पोल्ने समस्या हुन्छ।

बिचा वा कफी पिउने:

यसमा हुने तत्त्वले खानाबाट शरीरले सोस्नुपर्ने फलाम (आइरन) तत्त्वलाई नष्ट गर्छ।

फलफूल खाेने:

खानासँगै वा लगत्तै फलफूल खाँदा पेटमा ग्यास बन्ने र

अपच हुने समस्या देखा पर्छ।

धेरै पानी पिउने:

खाना खानेबित्तिकै धेरै पानी पिउँदा पाचन रस (डाइजेस्टिभ जुस) पातलन्छ र खाना पचन गाह्रो हुन्छ।

नुहाउने:

खाना खाएलगत्तै नुहाउँदा शरीरको रक्तसञ्चार छालातिर केन्द्रित हुन्छ, जसले पेटको पाचन क्रियालाई ढिलो बनाउँछ।

चुरोट वा मदिरा सेवन गर्ने:

यसले कलेजो र सम्पूर्ण पाचन प्रणालीमा अत्यन्तै नराम्रो असर पुर्‍याउँछ।

विपद् न्यूनीकरण सचेतना अभियान तीव्र बनाऔं :मुख्यमन्त्री

दाङ । लुम्बिनी प्रदेशका मुख्यमन्त्री चेतनारायण आचार्यले मनसुनजन्य विपद्का कारण मानवीय तथा भौतिक क्षति बढ्दै गएको भन्दै घटना र क्षति न्यूनीकरणका लागि सचेतना अभियानलाई तीव्र बनाउन निर्देशन दिएका छन् ।

लुम्बिनी प्रदेश विपद् व्यवस्थापन परिषद्को मुख्यमन्त्री तथा मन्त्रीपरिषद्को कार्यालयमा बुधवार सम्पन्न १४औँ बैठकलाई सम्बोधन गर्दै परिषद्का अध्यक्षसमेत रहनुभएका मुख्यमन्त्री आचार्यले विपद् न्यूनीकरणमा पूर्वतयारी, जनचेतना र सबै निकायबिचको समन्वयलाई प्रभावकारी बनाउन निर्देशन दिएका हुन् ।

बैठकमा मनसुनजन्य जोखिम न्यूनीकरणका लागि सिँचाइ नहर तथा जोखिमयुक्त जलाशय वरिपरि तारबार गर्ने, सार्वजनिक पोखरी तथा झ्यामामा चेतावनी बोर्ड राख्ने, बालबालिकालाई कुलो तथा पोखरीमा पौडी खेल्न नदिन अभिभावक केन्द्रित सचेतना अभियान सञ्चालन

गर्ने तथा किसानलाई चट्याङ र अत्यधिक वर्षाबाट जोगिने उपायबारे जानकारी गराउने तयारी गरिएको जानकारी गराइएको छ ।

लुम्बिनी प्रदेशमा विगतको दुई महिनामा मात्रै मनसुनजन्य विपद्का घटनामा परेर ५२ जनाको मृत्यु भएको छ । जेठ १८ गतेदेखि साउन १९ गतेसम्मको अवधिमा लुम्बिनी प्रदेशमा मनसुनजन्य ७२ वटा विपद्का घटना भएका छन् । ती घटनामा ५२ जनाको मृत्यु, १० जना घाइते र एक जना बेपत्ता भएका छन् । आन्तरिक मामिला, कानून, उद्योग तथा यातायात मन्त्रालयका अनुसार मृत्युमध्ये ४४ जनाको ज्यान पानीमा डुबेर गएको छ, जुन कुल मृत्युदरको करिब ८४ प्रतिशत हो ।

बैठकले मनसुनजन्य विपद् व्यवस्थापनलाई थप प्रभावकारी बनाउन विभिन्न निर्णयसमेत गरेको मन्त्रालयका सचिव भरतमणी पाण्डेले जानकारी दिए । मनसुन सक्रिय रहेकाले सूचना सकलन तथा

संरेषण, पूर्वतयारी, प्रतिकार्य, खोज तथा उद्धारका लागि सबै सुरक्षा निकाय, स्थानीय तह, स्थानीय प्रशासन, विषयगत निकाय, नेपाल रेडक्रस सोसाइटी तथा सामाजिक संघसंस्थालाई तयारी अवस्थामा रहन निर्देशन दिने निर्णय गरिएको छ । साथै विपद् व्यवस्थापनमा सबै सरोकारवाला निकायलाई समन्वयात्मक रूपमा परिचालन गर्न आग्रह गरिएको छ ।

यस्तै, युनिसेफको भैरहवा कार्यालयबाट लुम्बिनी प्रदेश सरकारलाई हस्तान्तरण गरिने पाँच कन्टेनर राहत सामग्री सुरक्षित रूपमा भण्डारण तथा व्यवस्थापन गर्ने व्यवस्था मिलाइने निर्णय गरिएको छ ।

बैठकले मनसुनजन्य विपद्का घटनामा तत्काल प्रतिकार्य, खोज तथा उद्धार तथा अनुगमनका लागि सुरक्षा निकायसँग पर्याप्त सवारी साधनको अभाव रहेको निष्कर्ष निकाल्दै प्रदेश विपद् व्यवस्थापन कोषबाट लुम्बिनी प्रदेश प्रहरी कार्यालयलाई सवारी साधन व्यवस्थापन, इन्धन, मर्मतसम्भार तथा भाडाका लागि १० लाख रुपैयाँ तथा सशस्त्र प्रहरी बल नेपाल नं. ५ बिन्ध्यवासिनी बाहिनी मुख्यालय, रुपन्देहीलाई पाँच लाख रुपैयाँ उपलब्ध गराउने निर्णय गरेको छ ।

त्यसैगरी, विपद्का कारण मृत्यु भएका व्यक्तिका परिवारलाई राहत वितरण प्रक्रियालाई सहज बनाउन लुम्बिनी प्रदेशका सबै जिल्लाका जिल्ला विपद् व्यवस्थापन कोषमा न्यूनतम पाँच लाख रुपैयाँ रहने व्यवस्था मिलाउने तथा जिल्ला विपद् व्यवस्थापन समितिमाफर्तु नै प्रक्रिया पूरा गरी राहत उपलब्ध गराउन प्रदेश विपद् व्यवस्थापन कार्य सञ्चालन निर्देशिका, २०७६ संशोधन गर्न सिफारिस गर्ने निर्णय पनि बैठकले गरेको छ ।

विदेशबाट फर्किएर व्यवसायिक खेतीमा कोइरी

गौरीशंकर जयसवाल
परासी

परिश्रम र मेहेनत गर्ने हो भने गाउँमै बसेर पनि लाखौँ रुपैयाँ आम्दानी गर्न सकिन्छ छ । विदेशभन्दा आफ्नै गाउँमै बसेर व्यवसायिक तरकारी खेती गर्न सक्ने राम्रो आम्दानी गर्न सकिन्छ । व्यवसायिक तरकारीखेती गतिलो उदाहरण बनेका छन्, रामग्राम नगरपालिकाका वडा नं. १५ स्थित सुक्रोलीका बैजनाथ कोइरी ।

उनी व्यवसायिक रुपमा तरकारी खेती गरेर राम्रो आम्दानी गर्न सफल भएका छन् । उनले व्यवसायिक तरकारी खेती १० कठ्ठा क्षेत्रफलमा व्यवसायिक रुपमा गर्दै आएका छन् । उनी तरकारी खेतीबाटै मासिक १ लाख आम्दानी गर्न सफल भएका छन् ।

व्यवसायिक खेतीबाटै परिवार पाल्दै आएको बताउँदै उनले आफ्नो ८ जना परिवार रहेको जनाए । उनका दुई जना छोरी एक छोरा श्रीमतीसहित आमा बुवा छन् ।

छोराछोरीहरूलाई यही व्यवसायिक तरकारी खेतीबाट पढाउने गरेको र घरपरिवार पाल्दै आएको कोइरीले बताए । उनले भने -'व्यवसायिक रुपमा सृजना कृषि फार्म दर्ता गरी विगत ६ वर्षदेखि व्यवसायिक तरकारी खेती गर्दै आएको छु ।' सुरूमा उद्यम शिल कर्जा १० लाख लिई व्यवसायिक तरकारी खेती गरेको कोइरीले

जनाए । वार्षिक ५० टन तरकारी उत्पादन गर्दै आएको उनले बताए ।

उनले भने -म पहिला इजरायल गएको र त्यहाँबाट फर्केर आएर आफ्नै देशमा केही गर्नुपर्छ भनि कृषि पेशामा लागेको र यो व्यवसायीबाट म सन्तुष्ट छु ।' फर्केर आफ्नै खेतको माटोमा पसिना बगाउन थालेपछि भने उनको जीवनमा हरियाली छाउन थालेको छ । अहिले जीवनको उत्तरार्धमा व्यवसायिक तरकारी खेतीले प्रशस्त आम्दानी भइरहेको उनले बताए ।

'दुई जना श्रीमान श्रीमती मिली व्यवसायिक तरकारी खेती गर्दै आएका छौं । व्यवसायिक तरकारी खेतीबाटै मा आफ्नो पक्की घर बनाएको

र बजारको समस्या मलाई छैन,' उनले भने-'मेरो तरकारी अरु व्यापारीको भन्दा ताजा र स्वच्छ गुणस्तरी भएकोले मेरो तरकारीहरू छिटो बिक्री हुने गरेको छ ।'

उनले परासी बजारमा आफैँ बिक्री वितरण गर्ने र आपसक्षेत्रमा लामे हाटबजारमा तरकारी बिक्री वितरण गर्न आफैँ लैजाने गरेका छन् ।

व्यवसायी मेरो खेतमै आएर तरकारी लैजाने गरेको र थोक बिक्री वितरण गर्ने गरेको उनले बताए । उनले च्याउ, लौका भिन्डी, धीरौला सिर्जनाअनुसार तरकारी खेती तथा नर्सरी व्यवसायिक रुपमा तरकारी खेती गर्दै आएको जानकारी दिए ।

‘कांग्रेसका ९९ दशमलव ९ प्रतिशत नेता-कार्यकर्ता एकताको पक्षमा’

बुटवल । नेपाली कांग्रेसका नेता नैनसिंह महले पार्टीभित्र देखिएको असमझदारी अन्त्य गर्नको लागि नेतृत्व तहमा छलफल भइरहेको बताएका छन् ।

'देश र कांग्रेस जोड्ने अभियान' अन्तर्गत आयोजित एकता-सदृश विमर्श भेलालाई सम्बोधन गर्दै उनले कांग्रेसभित्रको समस्या समाधानका लागि चारवटा प्रमुख विकल्पमा छलफल भइरहेको जानकारी दिए । नेता महसहित रजिन्त कर्णलगायत नेताहरूले सहमतिको लागि दबाव दिनको लागि तेस्रो धारको निर्माण गरेका हुन् ।

कांग्रेसका ९९.९ प्रतिशत नेता-कार्यकर्ताको चाहना पार्टी एकताबद्ध, सशक्त रप्रभावकारी बनोस् भन्ने रहेको दाबी गरे। देश जटिल परिस्थितिमा रहेको भन्दै पार्टीलाई साफा घरका रुपमा लिएर सबैले हातेमालो गर्दै अघि बढ्नुपर्नेमा जोड दिए ।

कांग्रेसजस्तो लामो इतिहास, ठूलो संगठन र लाखौँ मतदाताको समर्थन भएको पार्टी अहिले संवेदनशील बन्न नसकेको भन्ने आलोचना भइरहेकाले त्यसलाई सुधार्नु आवश्यक रहेको उनले बताए । पार्टीभित्र सत्य कुरा बोल्न र एकताका लागि दबाव सिर्जना गर्न नेतृत्व र

कार्यकर्ता दुवै सक्षम हुनुपर्ने उनको भनाइ थियो ।

उनले भने-'पछिल्ला करिब दुई महिनादेखि सभापति, पूर्वसभापति, वर्तमान तथा पूर्वपदाधिकारीहरूसँग निरन्तर संवाद भइरहेको छ । पार्टी विभाजनको मुख्य कारण वैचारिकभन्दा पनि १५औँ महाधिवेशनको सम्भावित परिणाम र शक्ति सन्तुलनको गणित बनेको छ । समस्या धेरै ठूलो होइन, महाधिवेशनपछि कसको हैसियत के हुन्छ भन्ने चिन्ताले नेताहरूलाई दुई धारमा उभ्याएको देखिन्छ ।' पार्टी एकताका लागि आफूहरू व्यक्तिगत पद र अवसरसमेत त्याग तयार रहेको उनले स्पष्ट पारे। उनले थपे-'पार्टी मिल्छ भने हामीलाई केन्द्रीय समिति चाहिँदैन । म लगायत करिब ३५ जना सदस्य आफ्नो पद छाड्न तयार छौं ।'

सहमति जुटाउन चार प्रमुख विकल्पमा छलफल भइरहेको बताए । पहिलो, सबै पक्षको सहभागितासहित निष्पक्ष महाधिवेशन सुनिश्चित गर्ने । दोस्रो, सदस्यता छानबिन समिति, निर्वाचन समिति र अनुशासन समितिजस्ता महाधिवेशनसँग सम्बन्धित संरचनामा सर्वसम्मत सहभागिता सुनिश्चित गर्ने ।

तेस्रो, सभापतिको नेतृत्वमा विशेष संयन्त्र

गठन गरेर महाधिवेशनसम्बन्धी विवाद समाधान र आवश्यक तयारीलाई निष्पक्ष ढङ्गले अघि बढाउने ।

चौथो, विधानभित्र रहेर सबै पक्षलाई समेट्ने गरी बाँकी संरचनामा सहमति खोज्ने ।

उनले सभापतिको नेतृत्वमा बन्ने संयन्त्रमा कुनै पदको प्रतिस्पर्धाभन्दा पनि महाधिवेशनलाई निष्पक्ष बनाउन आवश्यक काम सम्पन्न गर्ने जिम्मेवारी दिइनुपर्ने प्रस्तावसमेत अघि सारिएको बताए । यस विषयमा सभापति र पदाधिकारीहरूसँग सकारात्मक छलफल भइरहेको उनको भनाइ छ ।

आगामी साउन २४ गते बस्ने केन्द्रीय समिति बैठकले पार्टी एकताको दिशामा महत्वपूर्ण निर्णय गर्ने विश्वास व्यक्त गरे । उनले भने-'धेरै विषयमा हामी नजिक-नजिक पुगेका छौं । २४ गतेको बैठकले कांग्रेस मिलनको प्रक्रियामा ठूलो फड्को मार्ने अपेक्षा छ ।'

कांग्रेस कुनै व्यक्ति वा परिवारको संगठन नभई जनताको आशाको चौतारी भएकाले त्यसलाई जोगाउने जिम्मेवारी सबैको भएको उनले बताए । स्थानीय तहको निर्वाचन नजिकिँदै गर्दा पार्टीभित्रको विवाद लम्बिए त्यसको प्रत्यक्ष असर चुनावी परिणाममा पर्ने चेतावनी दिए ।

बुटवल । परीक्षाको मुखमा रजिष्ट्रेसन रोकेको विरोधमा लुम्बिनी इन्टरनेशनल एकेडेमी अफ साइंस एण्ड टेक्नोलोजी ललितपुरका क्याम्पस प्रमुखको कुसी विद्यार्थीले आगजनी गरेका छन् । लुम्बिनी बौद्ध विश्वविद्यालयबाट सम्बन्धन प्राप्त भई विगत १० वर्षदेखि सञ्चालित उक्त क्याम्पसमा सिभिल इन्जिनियरिङको स्नातकोत्तर तहमा अध्ययनरत पहिलो सेमेष्टरका विद्यार्थीले आफूहरूको रजिष्ट्रेसन रोकेको विरोधमा क्याम्पस प्रमुखको कुसी तल भारेर आगजनी गरेको क्याम्पस प्रमुख खेटराज दाहालले बताए ।

विद्यार्थीहरू नाराबाजी गर्दै क्याम्पस प्रमुखको कार्यालयमा प्रवेश गरेका थिए । विश्वविद्यालयलाई सर्वोच्च अदालतले रजिष्ट्रेसन रोक्ने निर्णय कार्यान्वयन गर्न उत्रेणको आदेश दिएका १५ दिन बिन्दा पनि रजिष्ट्रेसन खुलाउन आनाकानी गरिरहेपछि विद्यार्थीहरू रुष्ट बनेर आन्दोलित भएको विद्यार्थी सुशील खनालले बताए । १० वर्षदेखि सञ्चालित क्याम्पसमा भर्ना भएर ६ महिना अध्ययन गरेर परीक्षाको तयारीमा रहेका बेला एकासी परीक्षाको रजिष्ट्रेसन रोक्ने निर्णयले विद्यार्थीहरू अन्याय र मर्कामा परेको विद्यार्थी खनालले गुनासो गरे ।

अदालतको आदेश समेत अखेरलेना गर्दै लुम्बिनी बौद्ध विश्वविद्यालयले विद्यार्थीको भविष्यमाथि खेलवाड गर्न खोजेको विषयमा थप कानुनी उपचार खोज्ने र आन्दोलनका कार्यक्रम घोषणा गर्ने विद्यार्थी खनालले बताए । कलेजले एमएससी इन कन्स्ट्रक्सन इन्जिनियरिङ एण्ड प्लानेजमेन्टलगायतका तीनवटा विधामा स्नातकोत्तर तहको कक्षा सञ्चालन गर्न २०७२ साल मंसिर २७ मा सम्बन्धन प्राप्त गरेको थियो । १० वर्षसम्म शैक्षिक सत्रहरू सञ्चालन गरी आएकोमा तत्पश्चात् नेपाल इन्जिनियरिङ परिषद् ऐन, २०५५ को दफा ३७ (२) बमोजिम नियम नबनेको अवस्थामा नेपाल

इन्जिनियरिङ परिषद्पारा इन्जिनियरिङ शिक्षण संस्थाको स्नातकोत्तर तहका कार्यक्रमहरूको मान्यता तथा अनुगमन विनियमावली, २०८१ बनाएको आधारमा मान्यताको सर्त तोक्ने पुष्ट्याईका कागजात पेस नगरेको भनी लुम्बिनी बौद्ध विश्वविद्यालयले डा. कूलप्रसाद खनालको संयोजकत्वमा गठन गरेको अध्ययन समितिको प्रतिवेदन र दिइएको विकल्प समेत नपछी नयाँ विद्यार्थी भर्ना र रजिष्ट्रेसन रोक्ने निर्णय दिइएकाले निवेदनलाई प्रतिकूल प्रभाव पर्न जाने देखिएबाट सुविधा र सन्तुलनको दृष्टिबाट विपक्षीहरूको लिखित जवाफ परेपश्चात् पुनर्विचार हुने गरी हाललाई नयाँ विद्यार्थी भर्ना र रजिष्ट्रेसन रोक्ने निर्णयका पत्राचार कार्यान्वयन नगरी यथार्थितिमा राख्नु' भनी अन्तिम आदेश जारी भएको थियो ।

अन्य विश्वविद्यालयमा उपकुलपति नियुक्ति भैसक्दा लुम्बिनी बौद्ध विश्वविद्यालयमा भने नियुक्त हुन सकेको छैन ।

पछिल्लो समय विश्वविद्यालयमा उपकुलपति नियुक्ति प्रक्रिया लामिँदै गएको र नेतृत्व अभावका बिच प्रशासनिक निर्णयहरू विवादमा तानिन थालेका छन् । यसैबीच निमित्त रजिष्ट्रार इन्द्र काफ्लेले कर्मचारी सरुवासम्बन्धी रातारात गरेको निर्णय रोकन कार्यवाहक उपकुलपति डा.मानिकरत्न शाक्यले दिएको निर्देशनले विश्व विद्यालयभित्रको प्रशासनिक मतभेद थप सतहमा आएको छ ।

लुम्बिनी बौद्ध विश्वविद्यालय यतिबेला प्रशासनिक विवाद, कर्मचारी सरुवा, विद्यार्थी भर्ना तथा रजिस्ट्रेशन प्रक्रियासम्बन्धी निर्णयका कारण गम्भीर शक्ति संघर्षको केन्द्र बनेको छ । विश्वविद्यालयको नेतृत्व अहिले निमित्त व्यवस्थामा चलि रहेको अवस्थामा उपकुलपति डा. माणिकरत्न शाक्य र रजिष्ट्रार डा. इन्द्र काफ्लेबिचको टकराव सतहमा आएको हो ।

रजिष्ट्रार डा. काफ्लेले साउन १८ गते राति करिब १० बजे

उपकुलपतिसँग कुनै परामर्श नगरी ५१ जना कर्मचारीको सरुवा गरेपछि विश्व विद्यालयभित्र प्रशासनिक असन्तुष्टि चुलिएको छ ।

ि व र वि व द ल य क । केही अधिकारीले कामचलाउ वा निमित्त जिम्मेवारीमा रहेका पदाधिकारीले दीर्घकालीन प्रभाव पार्ने निर्णय गर्दा संस्थागत सहमति आवश्यक पर्ने बताएका छन् । कर्मचारी सरुवाको विवाद चर्किँएपछि उपकुलपति डा. शाक्यले साउन १९ गते रजिष्ट्रार डा. काफ्लेलाई पत्र लेख्दै कर्मचारी सरुवासम्बन्धी निर्णय तत्काल कार्यान्वयन नगरी यथार्थितिमा राख्न निर्देशन दिएका छन् ।

पत्रमा विश्वविद्यालयको दैनिक प्रशासन सञ्चालन गर्ने जिम्मेवारी हाल उपकुलपतिले नै सम्हालि रहेको अवस्थामा सम्बन्धित पदाधिकारी तथा सरोकारवालासँग छलफल र समन्वय नगरी गरिएको निर्णयले विश्वविद्यालयको नियमित कामकाज प्रभावित हुन सक्ने उल्लेख गरिएको छ ।

लुम्बिनी बौद्ध विश्वविद्यालय यतिबेला प्रशासनिक विवाद, कर्मचारी सरुवा, विद्यार्थी भर्ना तथा रजिस्ट्रेशन प्रक्रियासम्बन्धी निर्णयका कारण गम्भीर शक्ति संघर्षको केन्द्र बनेको छ । विश्वविद्यालयको नेतृत्व अहिले निमित्त व्यवस्थामा चलि रहेको अवस्थामा उपकुलपति डा. माणिकरत्न शाक्य र रजिष्ट्रार डा. इन्द्र काफ्लेबिचको टकराव सतहमा आएको हो ।

विश्वविद्यालय स्रोतका अनुसार रजिष्ट्रार डा. काफ्लेले साउन १८ गते राति करिब १० बजे उपकुलपतिसँग कुनै परामर्श नगरी ५१ जना कर्मचारीको सरुवा गरेको आरोप लागेको छ । सरुवापछि विश्वविद्यालयभित्र प्रशासनिक असन्तुष्टि चुलिएको बताइएको छ ।

विश्वविद्यालयका केही अधिकारीले कामचलाउ वा निमित्त जिम्मेवारीमा रहेका पदाधिकारीले दीर्घकालीन प्रभाव पार्ने निर्णय गर्दा संस्थागत सहमति आवश्यक पर्ने

आकर्षक डिजाइन तथा छपाई

सबै किसिमका रंगिन तथा सादा डिजाइनका साथै सम्पूर्ण छपाईको लागि

सधै हामीलाई सम्मनुहोस् !

आइडिया डिजाइनर्स/अफसेट प्रेस

सम्पर्कः

बुटवल-७, पुरानो बसपार्क (सन्जीमण्डी पछाडि)

यातायात मजदूर संघको भवनमा

फोनः-०७१-५५०२९३ मो.

९८५७०३३८०, ९८४७१२३५७

E-mail:ideapressbtl@gmail.com

प्रो. मञ्जु एण्ड सन्स

फोनः ०७१-५३५३१७

९८५७०६०३६८, ९८५७०६०३८४

KKJ न्यू कूमकूम ज्वेलर्स

ति.पि. वोक, बुटवल-४, रुपन्देही

स्वदेशी तथा विदेशी डिजाईनका शुद्ध सुन चाँदीबाट बनेका गर-महनाको एकमात्र विश्वासिलो पसल

पुराना महनाहरू संग नयाँ महना साटनुका साथै खरिद विक्ती गर्नुपरेमा हामीलाई सम्मनुहोस्